

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

w sprawie **H. W.**
skazanego z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.,
po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2025 r.
w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 532 § 3 k.p.k.),
wniosku skazanego o wstrzymanie wykonania orzeczenia objętego wnioskiem
osobistym o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnie wyrokiem
Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24 marca 2023 r., sygn. II AKa 439/22,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 8 lipca 2022 r., sygn. III K
150/21,

p o s t a n o w i ł:
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

W złożonym przez skazanego H. W. wniosku o wznowienie postępowania
zakończonego prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24
marca 2023 r., sygn. II AKa 439/22, autor w piśmie procesowym z dnia 29 stycznia
2025 r. sformułował m. in. wniosek o wstrzymanie wykonania kary wymierzonej ww.
orzeczeniem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek skazanego nie zasługiwał na uwzględnienie.

Suspensywność zaskarżonego orzeczenia w postępowaniu
kasacyjnym/wznowieniowym ma charakter wyjątkowy, jedynie w szczególnych
przypadkach dopuszczalne jest wstrzymanie zaskarżonego rozstrzygnięcia. Wyrok

posiadający atrybut prawomocności podlega bezzwłocznemu wykonaniu (art. 9 § 1 i 2 k.k.w.). Regulacja ta bazuje na przyjęciu, że rozstrzygnięcie to korzysta z domniemania prawidłowości (*res iudicata pro veritate habetur*). Z kolei implikacją tego założenia dla postępowania zainicjowanego wniesieniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia – którego przedmiot stanowi weryfikacja prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego kończącego postępowanie, którym poddano kontroli wyrok sądu I-szej instancji – jest to, że wniesienie kasacji/wniosku o wznowienie postępowania nie wstrzymuje w sposób automatyczny wykonania prawomocnego rozstrzygnięcia.

Przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie określa przesłanek skutkujących wstrzymaniem wykonania zaskarżonego orzeczenia (lub innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia wniosku o wznowienie postępowania). W judykaturze przyjmuje się jednak, że wstrzymanie wykonania orzeczenia możliwe jest w razie kumulatywnego zmaterializowania się dwóch kryteriów.

Po pierwsze chodzi o to, że ocena zarzutów wyartykułowanych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia (dokonana, co wypada podkreślić, wyłącznie na potrzeby rozpoznania wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia i wydania rozstrzygnięcia o charakterze incydentalnym) pozwala już *prima facie* na stwierdzenie wysokiego prawdopodobieństwa ich zasadności oraz postawienia – w miarę kategoriycznej – prognozy co do możliwości uwzględnienia zarzutów wznowieniowych przez Sąd Najwyższy. Niezbędne jest więc ustalenie, że postawione orzeczeniu sądu odwoławczego zarzuty (i argumentacja zaprezentowana na ich poparcie) dają asumpt do przyjęcia poglądu o ewidentnej, niejako "rzucającej się w oczy" wadliwości zaskarżonego wyroku sądu odwoławczego. Po wtóre zaś, konieczne jest wykazanie przez autora wniosku, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki dla skazanego.

Przy analizie potrzeby wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia w związku z wniesieniem wniosku o wznowienie postępowania posiłkowo należy posługiwać się także rezultatem oceny, czy ewentualne wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia zarzutu bądź zarzutów sformułowanych w

nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia doprowadziłoby do wydania przez najwyższą instancję sądową orzeczenia skutkującego potrzebą odstąpienia od dalszego wykonywania wobec skazanego orzeczonej w stosunku do niego kary (czy środka karnego). Nie w każdym bowiem przypadku stwierdzenia istnienia wysokiego prawdopodobieństwa uwzględnienia zarzutów nieodzowne stanie się wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia – także z uwagi na uwarunkowania wynikające z innych zasłógi współkształtujących aktualny status prawny skazanego w płaszczyźnie wykonywania orzeczonych wobec niego (innych) kar.

Nie przesądzając obecnie treści rozstrzygnięcia, które po ewentualnym merytorycznym rozpoznaniu wniosku o wznowienie postępowania zapadnie w niniejszej sprawie, należy stwierdzić, że zupełnie wstępna analiza stanowiska przedstawionego we wniosku skazanego o wznowienie postępowania wskazującego na jego niewinność – dokonana przez Sąd Najwyższy jedynie w ograniczonym zakresie, bo tylko w płaszczyźnie niezbędnej dla rozpoznania wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia i wyłącznie na użytek rozpoznania tego wniosku – nie upoważnia do wyrażenia poglądu, iżby stanowisko to było zasadne w stopniu oczywistym ("rzucającym się w oczy") czy formułowania stanowczej prognozy o istnieniu szczególnie wysokiego prawdopodobieństwa uwzględnienia go w wyniku jego rozpoznania. Tymczasem – jak już powiedziano wyżej – to wyłącznie stwierdzenie zaistnienia tych okoliczności otwiera drogę do rozważenia potrzeby wstrzymania wykonania orzeczenia. Należy zauważyć, że skazany formułując wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego rozstrzygnięcia wskazuje głównie na okoliczność wymierzenia mu kary 25 lat pozbawienia wolności, na którą został „niewinnie skazany w oparciu o zeznania zmanipulowanego świadka”. Jednakże samo subiektywne zapatrywanie co do swojej niewinności nie należy do podstaw uzasadniających nadzwyczajne wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku. Nie stanowi ich również fakt odbywania długotrwałej kary izolacyjnej, będący w istocie konsekwencją wydania prawomocnego wyroku skazującego wobec popełnienia przez H. W. przypisanej mu zbrodni. Podniesione przez skazanego okoliczności nie mają zatem na tyle doniosłego i nieodwracalnego charakteru, aby samoistnie dowodzić potrzeby zastosowania wobec niego, przepisu art. 532 § 1 k.p.k.

Sumując należy zatem stwierdzić, że brak było podstaw do uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24 marca 2023 r., sygn. II AKa 439/22, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 8 lipca 2022 r., sygn. III K 150/21.

[J.J.]

[a.ł]